

РЕШЕНИЕ

№ 6437

гр. София, 17.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **10993** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. П. В., [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.Б, ап.48, чрез адв.В. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ГРАМ №1764311 от 28.09.2025 г. по чл.171, т.1, б.“з““дд) от ЗДвП, издадена от старши полицай към 06 РУ СДВР, с която на В. П. В. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена при липса на материална компетентност, противоречие с материалноправни разпоредби и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че при издаване на атакуваната ЗППАМ е допуснато съществено нарушение, изразяващо се в непосочване на дата и час на извършване на вмененото на доверителя ми нарушение. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски и адвокатско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява. С писмена молба по делото процесуалния му представител поддържа подадената жалба и моли да се отмени атакуваната заповедта като незаконосъобразна и неправилна на основанията, сочени в жалбата. Претендират се разноски по списък.

Ответникът - Р. Р. М. - старши полицай към 06 РУ –СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява В писмени бележки, чрез пълномощник юрк.А., оспорва жалбата и моли съда да потвърди процесната ЗППАМ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско

възнаграждение.

Административен съд – София град като провери законосъобразността на оспорвания акт, съобрази доводите на страните и представените доказателства, намира подадената жалба за неоснователна.

Съобразно АУАН Серия ГА № 3923052/28.09.2025 г., съставен от Р. Р. М. - старши полицаи към ОБ РУ – СДВР, и в присъствието на свидетел - очевидец Б. С. С., на 28.09.2025 г. около 18:47 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], водачът В. П. В. управлява лек автомобил М. ЦЛК320 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на П. В. В., като използва пътищата отворени за обществено ползване за други цели извън тяхното предназначение – превоз на хора и товари, а именно осъществявайки маневра ляв завой в случая от [улица] към [улица], преднамерено извежда управляваното от него МПС извън контрол чрез презавиване и рязко подаване на газ, като довежда автомобила извън контрол до загуба на сцепление на задвижващите се колела, движейки се напречно по пътното платно при суха настилка и добри метеорологични условия, като по този начин създава реална опасност да другите участници в движението.

Съгласно съставения АУАН водачът е извършил нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП - водач използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. АУАН е връчен на адресата в деня на съставянето му.

Съгласно процесната Заповед за прилагане на ПАМ GRAM №1764311 от 28.09.2025 г. на водача на автомобила и настоящ жалбоподател В. П. В. е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б.„з“, „д“) от ЗДвП – временно отнемане свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Заповедта е издадена въз основа на Серия ГА № 3923052/28.09.2025 г. Същата заповед препраща и възпроизвежда фактическата обстановка, посочена в АУАН.

По преписката е приобщена и докладна записка от д.з.полицай Ц. П., в която излага, че около 18:30 ч. е бил изпратен от ОДГ на [улица] до магазин ЛИДЛ, където свидетел очевидец е видял лек автомобил М. ЦЛК320 с рег. [рег.номер на МПС] , излизайки от [улица] и изпълнявайки ляв завой по [улица], водачът съзнателно извежда лекия автомобил извън сцепление и рязко подаване на газ и рязко завиване, при което започва да се движи напречно на пътното платно. При пристигане на място са снети обяснения на свидетеля-очевидец и водача на лекия автомобил, на който е съставен АУАН.

По преписката е приложено сведение от свидетеля-очевидец Б. С. С. от 28.09.2025 г., което преповтаря описаната фактическа обстановка в АУАН. Описано е също, че процесното МПС се е „качило на спирка пълна с хора“, водачът е напуснал местопроизшествието, а свидетелят го е последвал с личния си лек автомобил и е позвънил на тел.112.

Приобщени са АУАН, ЗППАМ, заверено копие на сведения, справка АИС-КАТ-Регистрация, заверено копие на докладна записка, заверено копие на НП №25-4332-025676/08.10.2025 г, справка картон на водача и заверени копия от заповеди относно компетентност на актосъставител и на издателя на заповедта за прилагане на ПАМ, както и депозираната от ответника на 30.01.2026 г. ведно с писмени бележки по делото Заповед №8121з-1632/02.12.2021 г. за определяне на служби за контрол по Закона за движението по пътищата и определяне на длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления, да използват технически средства и системи за измервания и контрол, и да осъществяват контролна дейност по Закона за движението по пътищата.

Така установеното от фактическа страна води до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", и 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 6400 от 07.07.2023г. на директора на СДВР, съобразно която Отдел ПП при СДВР – полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР могат да издават заповеди по чл. 172, ал.2 от ЗДвП.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съобразно чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2 от АПК и съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата се съдържа описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. По делото е представен и АУАН, станал основание за издаване на процесната ПАМ и към който същата препраща. Актът е подписан от нарушителя, редовен е от външна страна и доказва установените с него факти, тъй като предвид разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

В производството по издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правни основания, посочени в административния акт са чл. 22 ЗАНН и чл. 171, т.1, буква б.“з“ (дд) ЗДвП. Съгласно чл. 23 ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат ПАМ, техния вид, органите, които ги прилагат и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване, се уреждат в съответния закон или указ и в частност според чл. 171 ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон.

Освен основание за реализиране на административнонаказателна отговорност по ЗАНН, АУАН е доказателствено средство, с което са констатирани обстоятелствата, послужили като основание за налагане на принудителната административна мярка по реда на АПК. АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК - цитиран е в обстоятелствената част на заповедта. Актът е съставен в присъствието на свидетел-очевидец, който са сигнализирайл на тел.112 за извършваното нерегламентирано движение и осъществяването на „дрифт“ от страна на жалбоподателя . За целта са представено сведение по преписката, подписано от очевидеца Б. С. С., съгласно което на дата 28.09.2025 г. около 18:15 ч., свидетелят се е движил с личния си автомобил по [улица]в посока на ляво по [улица], при което МПС на жалбоподателя е „подал мръсна газ, издрифти и се качи на спирка пълна с хора“.

На спирката е имало и майки с деца. Водачът на процесното МНП е напуснал местопроизшествието, но свидетелят го е последвал с личното си МПС, като е сигнализирал на тел.112. Отделно от горното по делото е съставена докладна записка относно посетен сигнал за дрифтиране от ОДГ, възпроизвеждащ действията на водачите на двата заварени леки автомобила, единият от които е бил управляван от жалбоподател.

Така установените факти са с налична процесуална възможност за опровергаване в хода на инициираното съдебно производство по обжалване на ПАМ. В случая обаче жалбоподателят не е ангажирал доказателства, че отразеното в АУАН не отговаря на действителността. Съдът намира, че оспорената заповед е материално законосъобразна, като административният орган правилно е приложил относимите материално-правни норми. От събраните по делото и обсъдени по-горе доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал посоченото в заповедта МПС и е използвал пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.

Ето защо, съдът приема, че несъмнено в случая е била нарушена нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, която урежда забраната за водачите на МПС да използват път отворен за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. С това свое действие жалбоподателят е извършил нарушение на ЗДвП, чл.104б, т.2 ЗДвП, за което нарушение съгласно чл.175а, ал.1 от ЗДвП се предвижда съответно наказание и за което се прилага принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1 б. “з“ (дд) от ЗДвП.

Настоящият съдебен състав не споделя изложените в жалбата аргументи, че оспорената ЗППАМ е незаконосъобразна на посочените в жалбата основания.

На първо място, съдът приема, че процесната мярка е приложена при спазване на процесуалните правила и на изискванията на материалния закон. Според посочената като правно основание за издаването на заповедта норма на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. “з“ (дд) от ЗДвП, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.

В случая, както беше посочено по-горе, е била осъществена именно хипотезата на тази разпоредба от страна на жалбоподателя. В този смисъл диспозицията на нормата е била реализирана, като е приложена принудителна мярка предвидена в същата. Неоснователно жалбоподателят в писмени бележки е изложил, че липсата на конкретизация по чл.171, т.1, б. “з“, дд) ЗДвП на нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността на административния орган, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените от законодател законова хипотеза приема, че е налице административния орган. Съгласно чл.171, т.1, б. “з“, дд) от ЗДвП извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1, чл. 176, ал. 2 се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач. В случая е нарушена забраната на чл.104б, т.2 от ЗДвП да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, като максималният срок на мярката е съобразно нормата на чл.175а, ал.1, предл.второ от ЗДвП.

Съдът намира за необходимо изрично да отбележи, че прилагането на ПАМ по своята правна

същност, не представлява административно наказание. Принудителните административни мерки съобразно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от такива, но сами по себе си те не са административни наказания. Тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред. В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил конкретната принудителна мярка, следва да бъде установено дали са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "з", дд) от ЗДвП. Анализът на събраните доказателства налага еднозначен и категоричен извод, че са налице всички законово предвидени основания за издаване точно на такава ЗППАМ, както и че същата е издадена в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Мотивите за издаването на акта се съдържат в описанието на фактите, които следва да се съпоставят с хипотезата на правната норма, предвиждаща предпоставките за налагането на процесната ПАМ. В случая такива мотиви са налице.

Следва да се посочи също така, че е нормално и естествено наложената мярка да създава неудобство за водача на МПС спрямо когото е приложена, т. к. в противен случай от налагането й не би имало смисъл. Предвидената мярка е израз на държавната политика насочена към ограничаване и преустановяване управлението на МПС по начин, опасен да другите участници в движението, което е обществено значима цел, с оглед значителния брой жертви и пострадали по пътищата вследствие на това негативно явление. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на конкретния вид правонарушение. Крайният резултат е осуетяване на възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение, чрез препятстване възможността на нарушителя да управлява МПС за определен период от време. Предвид изложеното съдът приема, че така подадената жалба се явява неоснователна, тъй като оспорваната заповед е издадена от компетентен и надлежно овластен орган, в съответствие с изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Правилно е приложен материалният закон и не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Спазена е също и целта на закона.

Ето защо, жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. При този изход на делото на жалбоподателя не се присъждат разноски, а сторените такива остават в негова тежест.

С оглед изхода от спора, както и изрично стореното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът следва да присъди на ответната страна разноски за юрисконсулт, в размер на 200, 00 (двеста) лева или съответно 102,26 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на В. П. В., [ЕГН], от [населено място], [улица], вх.Б, ап.48, чрез адв.В. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка GRAM №1764311 от 28.09.2025 г. по чл.171, т.1, б.“з“дд) от ЗДвП, издадена от старши полицаи към 06 РУ СДВР, с която на В. П. В. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече

от 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА В. П. В., [ЕГН], да заплати на СДВР, сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евро цента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.